

ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

Պէտքը ինչի՞նչ գետնաշերտերէն վեր-
բայ տակաւին կորեւոր լուր չկայ,
բայց իւր խորհրդակցութիւններէն
Թուրքիոյ գործող ձգտելով լուր տը-
պտարտութիւն մը չկրնար ընել,
Թէպէտ այս մասին Եւրոպական
մամուլին մի մեծ մասը լուր թիւն կը
տոհմէ, բայց Հայոց տարական լրատ-
ագիրք, որք միշտ Թուրքիոյ վը-
րայ համակրութիւններ կը փոխեն, կը
յայտարարեն թէ գետնաշերտեր
հարգը պէտք էր գտնել իւր գա-
տարան երկու կողման ներկայու-
թիւնն ընդունել: Ասոր հէմ կրնայ
առարկել թէ գետնաշերտեր հար-
գըն որդէն բաւական լատ լինե-
լով Թուրքիոյ և Յունաստանի խոր-
հրդածութիւններն, որք իրենց և
բնութիւնաբան ձեռքը նշանակաւ
են երկարածիք յիշատակագրութե-
մէջ, գետնաշերտեր հարգը մեղա-
կրնան զանոնք կարգաւ և սերտե-
րակէ զանաւորածութիւնն ունի նա-
և իրագործող միայն միջոցաւ իրենց
ամեն գիտարարութիւնները ներկայե-
րայց ըստ որում տէրութեանց նոր
Արիւսագրութեան երկու կողման գա-
տար վրայ իւր վերջին պիտի տայ, հա-
կաւ շահ տնեցող կողմերը չէին կը-
նար իրաւարար տեսանքն մէջ ա-
ծու աւելնալ:

Գետնաշերտեր հարգը երբ չըր-
նաւան տակին չպիտի տեսէ, և այ-
նուհետեւ ուսումնասիրան յանձնու-
թաւմը պիտի ընտրուէր, որոյ հա-
մար երկու տեսակ զրայց կայ, այս-
ինքն՝ կամ Եւրոպայ և Թեոսոպի-
պիտի երկու տեսակն միայն սոս-
մանադիմն որդեկու, կամ առանց
Պէտքը ինչի՞նչ մեկնելու աշխարհայոց
տախտակներու վրայ պիտի կառու-
րէ իւր պաշտօնն: Եթէ առաջին և
զանապէս ընդունուի, գետնաշերտեր
հարգը չինքն վնջ զարգաթի դադար
մը պիտի տայ իւր նիւտերուն, մին-
չեւ որ ուսումնասիրան յանձնարու-
մըն իւր պաշտօնը կատարէ:

Հեղինակներ ինչո՞րքն Եւրոպական
մամուլ մէջ չենք մատուցողութեան
մը կը գտնեն, իսկ Թուրքիոյ գա-
տարաշերտերը գրեթէ չկայ, ոչ միայն
Եւրոպայոյ այլ և մայրաքաղաքին Եւ-
րոպական լրագրաց մէջ: Տէպա լը-
րագիրն, որ Ռուսոս-Թուրքիական
պատերազմին սկիզբներէն օսմանեան
գառը ձեռք տաւ էր, և ասոր
համար մինչեւ անցում «Պաշտօնա-
կան Մօնիթօր» Մերայի օ տիպոգ-
րէնդները երգիծական թերթերէ-
հիմայ բոլորովին փայտած է իւր լը-
ղան և Եւրոպայի Յունաստանի տալու
առաջարկութիւնը կը պաշտպանէ:
Իւր յօդուածները գտնուի թեմա կօ-
րնակուին Հեղինակներ կամ Հե-
ղինակներ թերթերու մէջ, Թուրքի-
այի տաւառածներու թերթն օրեւ-
րագրական մամուլ մէջ, բայց իւր է-
մբատկան տաղանդին ժամանակ
բարեկամք զինք կը թողուն: Չեմք
զիտեր թէ Օսմանեան Իւստանի
տալութիւնն անչափ անկարող կը
գտնէ գտնէ քանի մը մատուցողներ
ունենալու, որպէս զի Օսմանեան
գառն հասարակաց տեսանքն առ-
ջեւ այլապէս անպաշտպան չէմար,
Գահլիքի մը մէջ քանի մը տող ծա-
նուցողք և կամ քիչ շատ երկար
յիշատակագրեր խորհրդեր և ներ-
կայել բաւական չկրնար լինել, երբ
տալութիւն գառը կը պաշտպանուի հա-
տարակալին մամուլը բազմաթիւ գր-
ծիքներէ և բնական վրայ տեսնա-
լուաներէ: Յաւալի է որ երբ Գա-
ղիոյ և Անգղիոյ մամուլն աչքէ ան-
ցունենք, գրեթէ բոլոր մը չենք
գտնար ի նոյնքն Թուրքիոյ գա-
տարն, որոյ կողմն է ստիպել իրա-
ւունքն այս ինչո՞րքն մէջ, Եւրո-
պական մամուլն և գլխաւոր խառ-
թիւնը միաժամանակ կը պիտի
գտնուենք կը պահանջեն Յունաս-
տանի համար Հեղինակներ բարեմա-
նութիւններն յերկուս բարձրացնե-
լով, Պ. Կլաւսթին, որ անցեալ շա-
ւաթի Յունաստանի թագաւորին առ-
ջեւ Հեղինակներ աղագային և անցողի-
քը պահանջները վար չէմար, Պ. Վա-
տիկիսթինն որ անցեալ տարին կը

յայտարարէր թէ Հեղինակ Եւրոպա-
կան քաղաքակրթութիւնը մինչեւ
Արեւելից վերջին ծայրերը տիրա-
ւանին: Ինչ չափազանցութիւն է: Եւ-
րոպայն անմիտելի է որ առանց Եւ-
րոպական պաշտպանութեան Հե-
ղինակ բնաւ բան մը չեն կրնար ընել,
իսկ իրենց պահանջաւ յառաջդի-
մութեան գաղափար, թէպէտ մինչեւ
տալութեան մը ստաց-է, կարելի չէ
մտնալ Եւրոպական մամուլին քանի
մը տարիներ յառաջ գրած այն յօդ-
ուածներն ալ, որոնք կը յայտա-
րարէր թէ Յունաստանի անկա-
խութեան ի վեր Հեղինակ մեծ յա-
ռաջքներով ինչ չեն կրնար ընել,
թէ իրենց ամենին նշանաւոր վար-
թամբներն օտար երկիրներ կամ մա-
նաւոր Թուրքիոյ մայրաքաղաքին
մէջ կը մատուցեն իրենց հարստու-
թիւնն: Այսօր աշխարհագրութիւն
նը փոխուած է և Եւրոպական մամ-
ուլն ինչու ալ ի միտայն: Ասկէ կը
հետեւի որ Թուրքի-Եւրոպայոյ առ-
ջեւ իւր նախկին գիրքը բունեւ-
համար մեծ յառաջդիմութեանց
պէտք ունի:

ԹՈՐԻՆ ԵԱՐ-ՊԵՏ ՍՐԲԱՋԱՆ

ԵՆ

ՊԱՏՐԻԱՐԿԱՐԱՐԱՆԻ ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆԸ

Փարիզ 31 մայիս 1880

Խմբագրաւոր Տէր

Գիտակցութեան միայնութեանը
իրաւանց հաստատութեանը և հա-
տարակալ արքայադատութեանը վը-
րայ վառահալ խորհրդածութեան համ-
բերատարութեան մը կը պահանջ-
այն օրէն ի վեր յորում ձեռք-
հասաւ Պատրիարքարանին իմ նը-
կատմամբ հրատարակած Յայտարա-
րութիւնը (31 Հոկտեմբեր 1879):

Ազգային եկեղեցւոյն նախկին
օտար երկիրներ կը թափառէին եւ
նոյն ժամանակ, Հայերը փնտռելու,
Հայերը քաղաքներու, Հայերն ի
սէր Ազգին և Եկեղեցւոյն հաւա-
րելու, Հայութիւնը բարձրացնելու
հարմարեցնել թէ եւնայ ի միտմն
կը բարձրանաւ Ուղեցիկի հիւսիս
նարհեցնել: Եւ ահա հարուածը
տրուեցաւ, և Եւրոպայի մեծ քա-
ղաքներու, որոնք ետեւ կը
տրուեն, Հարուածեալ ներկայ չէր
որ ինքզինքը կարենար պաշտպանել
Եւ միթէ այս չէր գլխաւորութեան
թեման ալ վաւերացած:

Գաղթե Թուրքիոյ մայրաքաղա-
քից մէջ ոչ այնքան, բայց Ռուսա-
նիոյ, Պաշկովիոյ և Աւստրիոյ Հայք
կարեւոր խոցելու ի սիրտ քաղ-
ղային թէ այն հարուածը որ ինչ
տրուել կարծուեցաւ, ոչ ինչ պա-
կաւ միտմն, մանաւանդ թէ ա-
ռաւելադրէն ևս Հայ անուան և
Հայ Եկեղեցւոյ, որք տիրեալ ան-
ակնունակ պատիւներով կը ճառա-
գայթէին այն պահուն կառաւա-
րութեանց և օտար ժողովուրդի առ-
ջեւ, և կը մտաւարտէին լրագրու-
թեան մէջ, Հայաստանեայց Եկե-
ղեցւոյ խոնարհ նախկին այցելու-
թեանն առ թիւ:

Պատրիարքարանի այդ հաշիւա-
ւոր Յայտարարութիւնը, պիտի ու-
նենար հարկաւ իւր նախկինեալ
հաշիւաւորութեան: Ահապարտեցաւ
թարգմանել զայն ի Գաղղիական
խորհրդանի աղագայութեամբ, և
հարգողութեամբ օտար լրագրաց ի
հրատարակութիւն, ինչպէս որ եր-
նագիր Հայերեւել փութեցրէին
հրատարակել ընդհանուր Հայ մամ-
ուլն մէջ, իրեն ազգային ամենակա-
րնոր և ծանրակշիւ և վերաւեա-
լ Յայտարարութիւն մը:

Իրաւութեան Ժողովները ըստ-
ւերներու մէջ շողացին, երբ մանա-
ւանդ այն ազգագրաւ Յայտարա-
րութեան խորհրդակցութեամբ
նախկին իւր «նախահաշուած հե-
տեւանքն» արտադրեց ճշգրտութեամբ
Թշնամի գրեցներ անկողնային Հայ
և օտար մամուլին մէջ ժայթքեցին
այն յօդուածներն որք թայտով և
արեւնո՞ք քան թէ մեկնով դըր-
ուած էին:

Եւ թէպէտ պատուական Մատի-
սիք մէջ կը գրէր (27/13 Մայիս)

թէ «Այս վերջին ծայր անհաճոյ
հրատարակութիւնը ազգային պատ-
ւոյ նախանձանդիւր եղող ամեն
Հայուն մեծ ցաւ կը պատճառեն»:
նախկին զարմանալին այն է որ նա
որ ամենէն աւելի պարտականու-
թիւն ունի ազգային պատուին նա-
խանձանդիւր լինել, Ազգային Պատ-
րիարքարանը կրնամ, անտարբեր
կեցաւ բոլորովին: Եւ իւր լուս-
թիւնը շատաւելի զարմանալի երև-
ցաւ բնականապէս իւր Յայտարա-
րութեան խորհրդակցութեամբ և ներդա-
մաւ թարգմանութեանն առ թիւ:

Եւ երախտապարտ եմ Հայ մամ-
ուլն որ հաճեցաւ իմ առաջընկալին
պաշտօնին միջոցին Ազգին և Եկե-
ղեցւոյն եղած պատիւներն արձա-
նագրել, և զին դրուաւ ըստ
սիրտոր: Բայց Պատրիարքարանը
չուցէր և ոչ տող մը քաղաքակ-
կան չընեմ շնորհակալութեան զիր
մը գրել իւր նախկին, մանա-
ւանդ թէ և ոչ իսկ խոնարհեցաւ
պատասխան տալ նորա գրած նա-
խանդներն:

Սակայն այսպէս չըրաւ վեհա-
կաւ կաթողիկոսը: Հայաստանեայց
Եկեղեցւոյն տառաւածարեալ Հայ-
րապետ իւր Առաքելական Օրհ-
նութիւնը փութացաւ շնորհել Պատ-
րիարքարանին նախկին և քաջա-
լիքով զի ա իւր անձնուր ծառա-
յութեանց համար, կը կոչէր զիս
հատարար Որդի Հայաստանեայց
Եկեղեցւոյ, և շնորհակալ կըլլար
նախ անարդարութեան խորհրդով ի
Հայրապետական կողմակի անդ իւ-
րում (4 Մարտ 1880):

Գուք կընէր թէ «Ազգային վար-
չութիւնը Խորէն Նար-Պէյ Սրբապա-
նին արքայազնական իրաւունքը
ճանչելու հրաւիրեալ էր նոյն ինքն
Ն. Սրբապնութեան կողմէն»:
Եւ երբեք հրաւիրած եմ զԱզգա-
յին վարչութիւնն առ այդ: Եւ մի-
այն ծանօթութիւն տուած եմ որ
այնուհետեւ իմ մեծ հօրեղորս և
կըրարցա համաձայն մեր նախա-
հարց ընկի Լուսինեան անունը պի-
տի գործածեմ ի տարագրութիւն:
Ո՞ր միջոց հիմա Հայոց Պատրիար-
քարանէն ինչո՞րքն էր հրաման իւր
մականունը փոխելու, որ ինչ հարկ
ըլլար:

Ո՞ր չլիտեր թէ Պատրիարքա-
րանը, — ինչպէս նաև Օսմանեան
վեհաճեալ կողմակցութիւնը, — ա-
ղաւ թողած էին և թողած են միջեւ
յայտարար, որ Հայ ոմն ինքզինքը ան-
ուանէ յանկարծ Բաղրատունի իշ-
խան, այլ ոմն Սրբապնութիւն, այլ ոմն
Սրբաբնութիւն: . . . արքայազնական ա-
նուններն որոյ թէ քաղաքական և
թէ ազգային նշանակութիւնը Լու-
սինեան անունէն այնչէ պակաս կա-
րեւորութիւն ունին, ինչպէս որ գի-
տէր:

Այնչափ կարեւորութեամբ, վար-
չապետը, քահանայը և աշխարհա-
կանքը այսօր ազգային իշխանական
անուններ կ'առաջարկեն (Մամուլնե-
ան, Ազգահուն, Գիմարսեան,
Կամարական, Ռաշտունի, և այլն),
ինչպէս որ յայտնի է հասարակաց:
Եւ Պատրիարքարանը սոցա ամենուն
գործածել սկսած իշխանական մա-
կաններն ոչ միայն հերքած չէ
կրեք, այլ և նոյն իշխանական ա-
նուններով պաշտօնական գրեր կուղ-
ղէ առ նոսա ինչպէս որ գիտէր:

Ո՞ր սոցանէ իւր ծննդական վը-
կայադիրներն ու վաւերադիրները
ներկայացոյց երբեք Պատրիարքա-
րանին: Որո՞ւն իշխանական մակա-
նունը արձանագրուած է վաղեմի
մկրտութեան արձանագրութեանց
մէջ: Երբեք ի սոցանէ Պատրիար-
քարանը պահանջեց վաւերադիր
կամ վկայագիր ծննդաբանական ի-
րենց գործածած արքայազնական և
իշխանական անուններուն:

Բայց ինչն կը պահանջուի այդ-
և այն ևս հրապարակաւ: Բայց ինչ
գէտ՞ և Պաշտօնական Յայտարա-
րութիւնն անդամ կը հրատարակուի
յազգային Պատրիարքարանէն:
Միթէ Հայոց Պատրիարքարանը
երկու չափ ունի և երկու կշիռ:
Չկարծուի սակայն թէ ես ալ ու-
մանց պէս մտադածին անուն մը վը-
րաւ առած եմ, և թէ չունիմ պէտք

եղած վաւերադիրն ի հաստատու-
թիւն Լուսինեան անունն: Իմ
վաւերադիրս մէկ մասն արդէն ծա-
նօթ են Ձեզ, Խմբագրապետ Տէր,
զորս 1878 հոկտեմբեր 9ին փութա-
յայտնեցիք անունը, և նոյա վա-
ւերական լինելուն համոզուած ըլ-
լալիդ ազգացուցիք Մատիսիք մէջ
զիս «Լուսինեան» անունով այն
միջոցներուն: Գուք այժայի ազգա-
սիրաբար և անկողնակալութեամբ
վարուեցաւ այն տունն այն խնդ-
րոյն մէջ, որ ոչ միայն Կոլոս լրագ-
րոյն (31 յուլիս 1879) «Լուսինեան
արքայազն գերգոտտան» վերնա-
գրով խմբագրական նշանաւոր յօդ-
ուածին թարգմանութիւնը հրատա-
րակեցիք, թէս ազգանուէր լրագ-
րիդ, այլ և կը վաւերադիր հա-
տարակել կանխաւ նաև այն նամա-
կը զոր իշխանին Լուս Լուսինեան ի
10 նոյեմբեր 1878 յղած էր առ Ա-
մենապատիւ Պատրիարքն Կ. Պոլսոյ
Տ. Ներսէս Ս. Արքեպիսկոպոս, յօ-
րում կը վկայէր յայտնապէս որ ես
և կըրարքս «Իւր ազգականքն եմ
և հօրեղորսը սերունդքս»: Բայց
Գուհարապետի գլխաւորութեամբ ինչ
չներեց զայն ձեզ այն միջոցին: . . .

Ու զեցին հաւատարմել հասա-
րակութեան թէ փառասիրական
խորհուրդներ առաջնորդած ըլլա-
նին նախահարց ընկի անունը ըս-
տանձնելու: Այնքաւ կարծիք է Ե-
թէ ես նշանակութիւնն մ'ունիմ
կամ պիտի ունենամ պատմութեան
մէջ, քաջ գիտեմ որ ոչ Լուսինեան,
ոչ Նար-Պէյ, ոչ արքեպիսկոպոս,
և ինչ ինչ տիպոգրներն եւ որ ինչ
ընծային եւ կամ պիտի ընծային
զայն նշանակութիւնն իմ արժէքն
իմ գործերուն, իմ երկասիրու-
թեանց մէջն է: Ինչքաւ կը վրկա-
յէ Աստուծոյ առջեւ որ թէ զոր
ծերս և թէ գործածներս միշտ յօ-
գուտ և ի շահ ազգին եղան: Թող
համարձակի Պատրիարքարանը ա-
պացուցանել որ ես գորդն միայն
հաստատած ըլլամ ազգին և Եկեղեց-
ւոյ նորա Սրբոյ:

Արդ եթէ ես ըստ ձեր իսկ վը-
կայութեան «բարձրատիման եկե-
ղեցական մի», եթէ «ազգային
նշանաւոր անձ մի», եմ, եթէ «ազ-
գանէր և լուսամիտ եկեղեցական
մի», եմ, եթէ «անմիտելի տաղանդ-
եւ արժանիք ունիմ», եթէ «վախճա-
ղագոյ մեծան հարուածանութեան ար-
դէն», եթէ «արդէն ուրիշ աւելի
բարձր և հաստատուն տիպոգրնե-
րով ծառայող եմ» — դուք էք որ կը
հաճիք զայդ վկայել Խմբագրապետ
Տէր, ինչ հարկ ունէի ուրեմն սոսա
տիրաւոր մը վրաս տուելու, ինչպէս
որ կը համարձակին ըսելու: Միթէ
այդ տիպոգրն աւելի բարձր է քան
զայն ամենայն դրուաւոր սոցա ար-
ժանի զիս կը համարիք:

Մինչեւ Արեւելեան պատերազմին
վերջը ինչպէս գոհացեր էինք նախ-
նեաց Լուսինեան անունը հօրեւ-
նու պէս թանգուելի կը շարունա-
կէինք և այնուհետեւ, եթէ իրաց
հաճեցանք ընդհանուր ընդհանուր հարկ
գրած չըլլային եղարկոյս և իմ վը-
րաւ մեր սոցանային անունն ստան-
նելու այսուհետեւ:

Ինչ կը վերադառնամ այն բը-
նագրութիւն պատճառներուն բացառ-
րութիւնը, ինչպէս նաև տոհմային
թղթով վաւերացեալ պատճենները
տալ երբ և ուր պատշաճ կը գա-
տիմ: Ճշմարտութեւ անձանց ոչ եր-
բեք ժխտած եմ կամ կը ժխտեմ
զայն: Եթէ Պատրիարքարանը վը-
րաւ իւր Պաշտօնական Յայտարար-
ութեան ինչմէ տուանին
զրով վաւերադիրութեան պատճենն ու-
ղած ըլլար պատրաստ էի հայտարարել
յօտարարութիւն:

Ես մեծ ուրախութիւն պիտի ու-
նենայի եթէ Հայոց արքայազնական
և իշխանական անունները ճանկա-
տանի մէջ կրող ազգայինք մեզի
չափ վկայագիր և վաւերադիր ու-
նենային ի հաստատութիւն:

Ես այսպէս համոզուած եմ (ինչ-
պէս նաև ամեն ազգանուէր) թէ ազ-
գին պատիւ է, շահ է և օգուտ
որ տակաւին գտնուին իւր մէջը
պատմական ժամանակներու մընա-
ցորդ սերունդներ: Պաթմէ Անգղիա-

յի նշանաւոր Մատիսիքն ուրախու-
թիւնը զգացեր էր երբ Եւրոպայի
գտնէր Ձեզ ազգային և ձա-
յոց մէջ տակաւին կը գտնուին Լու-
սինեան և ուրիշ հայկապա տոհմե-
րու շառաւիղներ: Այն հայտեր օ-
տարագրին ըստ էր որ պէտք է Եւ-
րոպայի ծանուցանել զայդ: Վասն զի
ձեռնագրին չ'պատկը կը բարձրա-
ցընէ, մանաւանդ աշխուսպետական
երկիրներու մէջ, ինչպէս է Անգղիա-
ն և այլք:

Թաւայ, և իրմէն խոնարհ ըս-
լու Եւրոպայի լրագրից հրատարա-
կեցին (1878) մեր գերդաստանին
վրայ համակրական ծանօթութիւն
ներ, և այն Ուղեղից զոր մեծ հօր-
եղարկու իշխանին Լուսին Եղարկու
հետ ի միասին մատուցող Անգղիական
կառավարութեան: Նոյն ընթացքը
կը շարունակուի տակաւին պետու-
թեանց հետ: Նոյն իսկ այս բաւա-
կան չէ՞ յապացոյց ներքին զորու-
թեան զոր կ'զգայ իմ գերդաստանն
իւր վաւերագրաց հաստատութեա-
նը վրայ: Եւ ինչ շահեցաւ ազգը
երբ Պատրիարքարանին իւր յայտա-
րարութեամբ պաշտօնական կա-
կած մը ձգեց ամբողջ ընտանիքի մը
պատուին, և միտանց նորա կեն-
սական շահերուն: Թունաց Պատրի-
արքարանը այսպէս վարուեցաւ իւր
մէջ պատմական անունը կրող գեր-
դաստաններու նկատմամբ: . . .

Պատրիարքարանն այսպէս զոր
տարապարտուց իր թաւայ և բա-
րոյապէս միտանալ գերդաստանին,
— որ բնաւ ազգին միտ մը հասու-
ցած չըլլային գառ, ձեռքէն եկած
ծառայութիւններն եւս ըրած է
միշտ, — Պատրիարքարանը ոյժ տը-
ւաւ մանաւորապէս մեր սոցանա-
յին թշնամեացը, իւր այն հըռչա-
կաւոր Յայտարարութեամբ որ ինչ-
պէս արդարաւիրաբար կը վկայէր
«Փառս մի եղաւ Գեր խորհի սըր-
բագանի հակառակորդաց ձեռքը»:
Մանաւանդ երբ Պատրիարքարանը
իւր խորին յաւակմամբ հաստատու-
թիւն տուաւ իւր Յայտարարութեան
խորհրդակցութեամբ թարգմանութեանը
և անկէ հանուած ծանր հետեւանքն-
րուն ընդգէմ ինչ և ընտանեացա-
րուն: Սոյն փաստ մի եղաւ այն, և
«պաշտօնական» փաստ, զոր Պատ-
րիարքարանը ձրկաբար կուտար
իւր մէկ բարձրատիման եկեղեցա-
կանին գէտ, այնպիսեաց ձեռք որ
զիս «Ուրաղող» անուններով Հա-
յոց Ուղեղից և Առաքելական Ե-
կեղեցին «հերետիկոսական» հա-
մարելին յայտնապէս կը քարոզեն:

ԲՍՆԱՍԻՍՈՒՆ

Վ. Օ. Ի. Ե. Յ.

ԱՆԻՐԱՐԻՔ

ԿԱՐ

ԽՈՐՀՐԴԱՄԹԻՌԻՒՆԵՐ ՏԵՐՈՒԹԵԱՆՑ
ՅԵՂԱՓՈԹԻՌԻՒՆՑ ԵՎ ՍՏԱՄԱՐ

ԴՆՈՒՍ Ի.

ԽՈՐՀՐԴԱՄԹԻՌԻՒՆԵՐ

Աստ՝

